

PRESENTACIÓ INFORME SOCIAL 2018

Col·legi de Periodistes, dijous 16 de gener de 2020

[salutacions ...]

Presentem, avui, el VI Informe Social de la Fundació Campalans. Amb un cert retard respecte de la data prevista, perquè el calendari polític, electoral i congressual no ens ha permès presentar-lo abans.

Sis informes. Any rere any, des de 2013, la Fundació dedica una bona part de la seva activitat a reflexionar sobre les desigualtats a Catalunya, sobre les característiques, les causes, els rostres i les perspectives d'una patologia que no millora i que és letal tant per a la cohesió social del país com també per a la bona salut del nostre sistema productiu.

Les desigualtats que es descriuen en aquests informes son injustes. Però, a més, són ineficients. I no podem admetre resignadament que es converteixin en cròniques.

Només donaré una xifra, de les moltes que apareixen en l'informe: l'any 2018, 1.581.000 catalans i catalanes es trobaven en risc de pobresa. El 21.3% de la població.

No és això motiu suficient per incloure el problema a l'agenda del govern de Catalunya?

La Fundació ha aplegat un conjunt de persones, expertes, solvents i compromeses, que ha fet possible l'edició d'aquest nou informe anual.

Els meus agraïments als autors de les diferents aportacions que trobareu en el document: **Cristina Gallach, Sandra León, Amparo González, Francisco Javier Moreno, Xavier Martínez-Celorrio, Carme Poveda, Teresa Riera, Joan Herrera, Ferran Camas, Joaquín Nieto, Sara Berbel i Josep Farrés**. També, i molt especialment, a la impulsora i coordinadora de l'Informe, **Eva Granados**, i la directora de la Fundació, **Esther Niubó**.

Editar, i divulgar, aquest Informe és anar contra corrent. Fer-ho, tenaçment, fins a sis ocasions, és una prova de resistència.

Davant l'evident paràlisi de les nostres institucions d'autogovern, no hem deixat d'insistir, i ho seguirem fent, que Catalunya necessita un govern que faci la seva feina: que governi. Que es doti d'una agenda pública congruent amb les necessitats de la

societat catalana i que utilitzi els recursos econòmics, materials, polítics i legals – que són molts – per a la seva implementació.

Si no utilitzem l'autogovern per autogovernar-nos, de què serveix? Si no omplim de contingut de govern la institució de la Generalitat, no correm el risc de que perdi rellevància com actor principal a la societat catalana?

Fa molt de temps que proliferen les veus – de tot l'arc parlamentari i dels diversos actors socials i econòmics – demanant “un govern efectiu”. No han estat ateses. Avui la paràlisi del govern de la Generalitat, l'escassa producció normativa, la manca de decisions sobre les qüestions més rellevants de la vida social, econòmica i cultural de la nostra societat, constitueixen una evidència aclaparadora. I jo lamento, profundament, que sigui així.

La lluita contra les desigualtats requereix un compromís actiu de les administracions públiques que comporta actuar en diferents àmbits.

- En l'àmbit de l'ocupació, amb mesures que promoguin la millora de la qualitat de la contractació, la persecució del frau en matèria laboral, la orientació laboral, la millora de la qualificació i la formació dels treballadors, l'impuls de la negociació col·lectiva i la concertació entre els agents econòmics i socials.
- En l'àmbit de l'educació, assegurant que el sistema educatiu aconsegueixi la seva funció de promoció personal, d'assoliment de les capacitats cognitives i emocionals i de compensació de les desigualtats d'origen.
- En l'àmbit de l'habitatge, assegurant l'existència d'un mercat de lloguer assequible suficient i la promoció d'habitatges socials de promoció pública.
- En l'àmbit dels serveis socials, garantint l'exercici dels drets reconeguts a la cartera de Serveis Socials i actuant davant les necessitats d'emergència social.
- En l'àmbit de la salut, garantint l'atenció sanitària primària i els serveis hospitalaris i especialitzats a tota la població.

I en molts altres àmbits. En el terreny de la transició energètica, en el de la revolució tecnològica i digital, en la política fiscal, ... Sí, també és important abordar els problemes de la desigualtat en la política fiscal. I ho han de fer totes les administracions. A Catalunya, a Espanya, a la Comissió Europea i als organismes econòmics internacionals.

La lluita contra les desigualtats, en definitiva, és una assignatura polièdrica que requereix, per damunt de tot, acció de govern.

Això és el que reclamem. Avui i aquí. Que el govern de Catalunya, des de Catalunya, utilitzi els mitjans i les competències de què disposa, per governar.

José Montilla, 16 de gener de 2020